שר מדעתו. רוני, שהפסיק לעשן בתחילת המושב, חזר לסורו ובמרץ.

גם **משה שחל** לא הסב לו נחת, כשנתן פומביות לרכילות מסוג אחר לגמרי, המופצת עליו. לא היתה זאת הפעם הראשונה שפרשת השב"כ נכנסה לחדרי־המיטות. אך היתה זאת הפעם הראשונה מזה שנים, שרוני נותר באלם־פה.

לזכותו ייאמר שלא הוריד את רמת־הוויכוח עוד יותר, ולמד שיעור.

בימים כתיקונם הוא הרבה יותר סימפטי מכפי שהוא מצטייר בציבור. ניתן לבקש ממנו עזרה, אין לו גינוני־שררה ויש לו חוש־הומור לגמרי לא רע.

בכנסת ה־11 זה הרבה.

רפי אדרי:
המלך כועס!

רפי אדרי גבה בכמה סנטימטרים במהלך המושב הנוכחי של הכנסת. ככה זה, כשנושמים אוויר־פסגות.

כמה פעמים במהלך המושב היה יושב־ראש סיעת־המערך נעלם באורח מיסתורי. כעת כולם יודעים לאן. המארוקאי התורן הביא גאווה לעמו ולאמו.

לזכותו של אדרי ייאמר כי גם בתקופה שבה לא היה אופנתי כל־כך לפרגן לעדות־המיזרח, הוא ניפנף בגאווה במוצאו ובאמו המתגוררת בעיירת־הפיתוח חצור־הגלילית, שם גדל.

על חלקו באירגון המסע המפורסם למארוקו, אין איש חולק — אין ספק, שקשריו והתמדתו במשימה עזרו לקידום העניינים.

אחרי המסע, לעומת זאת, הופצו סיפורים שונים: החל בכריעתו לפני "המלך שלי", המלך חסן ה־2, ונשיקת כף־ידו, וכלה בהתנהגות במשך המשא־ומתן בין שתי המישלחות. רכילות, שמקורה במישלחת הישראלית, מספרת כי פרס הוציא בתחילת המשא־ומתן הצעות חלשות יותר, כדי לעורר רושם של ותרן בהגישו את סידרת־ההצעות השניה שהכין מראש. אחרי תגובתו השלילית של המלך למראה ההצעות הראשונות, כך מלחשים מפה לאוזן, נבעת אדרי והודיע: "המלך שלי כועס! הוא יגרש אותנו מפה!"

גם אם אין בשמועות אמת, הן כבר הפכו לפולקלור. אך אין ספק שהרבה פולקלוריסטים חדי־לשון היו נותנים הרבה כדי לנחות במארוקו במקומו.

דרכו של אדרי הנאה והמנומס לתפקיד המארוקאי התורן בממשלה כבר סלולה.

ואם מארוקו אינה נימוק מספיק לכך, אז — כפי ששימחה ארליך המנוח אמר פעם לאורה גולדנברג, רעייתו של אמנון שהיה מועמדו לתפקיד שר־המישפטים: "אורה את כל־כך יפה, את כל־כך מתאימה להיות אשת־שר!" מי שמכיר את ג'ואן אדרי הדנית יצטרף למקהלה: רפי אדרי לממשלה!

נאווה ארד:
הצבע ארגמן

אצל **נאווה ארד** חלה מהפיכה במהלך המושב האחרון של הכנסת. מהפיכה חיצונית: הח"כית, שקולה הצרוד מעישון כפייתי של סיגריות ותלבושותיה הארומות־ארגמניות הפכו לסמל המיסחרי שלה, החליטה לשנות תדמית.

ראשית־דבר, הפחיתה ממישקלה באופן ניכר. השלב הבא היה שינוי הגרדרובה. ארד התחילה להופיע לכנסת ולאירועים בשמלות־צ'לסטון. נכון, אדומות כיאה למעמד־הפועלים. אבל לאט־לאט ניתן היה לתפוס אותה גם ביצירות שבהן מופיע האדום רק ברמז. רק את תסרוקת־הקוקו המ־סורתית היא לא מוכנה לשנות, ולא עוררים כל הנסיונות והמאמצים המושׂ־קעים בכיוון זה.

ככה זה אצל ארד — יש לה עקרונות ואין שום טעם לנסות להזיז אותה מהם.

מילוא
התנצל

אדרי
גבה

מודעי
מאפר

שריד
מבקר

גולדשטיין
נעדר

ארד
אדומה

פעם, במהלך המושב, ניגש אליה עוזרו של שר־המישטרה, חיים בר־לב. לפני כן ניגש אל חברי־מערך אחרים שסעדו במיזנון־הח"כים והאיצם, בלי כל בעיות מצידם, לאולם־המליאה, לסייע לשרו, שרצה להסיר הצעה מסדר־היום. משהגיע לארד, היא חתכה אותו בפסקנות והמשיכה לאכול בנחת: "לא, אני לא נכנסת. אי־אפשר לטרטר אותנו ככה. שבר־לב יעביר את זה לוועדה." אחרי כמה גימגומי־סרק נכנע העוזר ונעלם כלא היה.

היא נחשבת כבולדוזר בתחום החב־רתי, ואוי לו למי שארד החליטה לפעול על מיגרשו. הוא יכול לנהוג כרצונו — במילא רצונה הוא שיכרי־ע. אילו היה הרוב הגברי בכנסת דומה לה — היתה המדינה נראית אחרת.

שושנה ארבלי־אלמוזלינו:
צמד חמד

"חביבתי," (במילעיל) — זה הכינוי שהיא תדביק לאשה, אם היא נמנית עם חביבותיה. היא גם לא תהסס מלהחמיא לה, לחבק ולנשק אותה, כל אימת שהיא רואה אותה, אם היא נכללת בקטיגוריה זו.

ככה היא, סגנית שר־הבריאות — אשה חמה, בעלת מראה של עקרת־בית (יש המשמיצים: אפילו של עוזרת־בית). אבל מאחורי המראה התמים הזה מסתתרת אחת הנשים החזקות החרד־צות והנבונות בפוליטיקה הישראלית.

בחודשים האחרונים נוסף לה — על מכונית־השרד, מוטה גור והנהג — עוזר מסור בשם יחזקאל. בתחילה זה עורר חיוכים. לאן שפונים — נתקלים בשניים אלה יחדיו. רואים אותם בבוקר בכנסת, בצהריים — בישיבה, בערב — במסיבת־קוקטייל. היא לבושה ב־חליפה ירקרקה בצבע־צפרדע, לובשת ארשת חביבה, והוא בארשת רצינית להחריד, חנוט במקטורן, לפעמים גם בעניבות, כיאה למעמד־הפועלים. אם נתקלים בו לבדו, הוא פותח כל מישפט במילים: "שושנה ואני נסענו / שוחחנו / היינו" וכך.

אחרי זה התרגלו הכל לצמד־חמד החביב, ולמדו להעריך את העבודה של השניים.

המושב הזה הביא על שושנה את מכת־היתושים. הכל התגרדו והתעצ־בנו. שושנה הבטיחה לי כל שבוע שיהיה בסדר. לבסוף גם היא התעצבנה, ומהעצבים של שושנה אפילו היתושים נבהלים. עובדה, איפה הם היום? ואיפה מוטה גור, שלא התלהב בהתחלה מהעובדה ששושנה תהיה סגניתו במישרד־הבריאות? ואיפה שושנה, לעומת זאת? שושנה יושבת לבטח במקום הגבוה ביותר במיפלגת־הע־בודה השמור לנשים, ואין כל סיכוי שהיא תרד משם בטווח הנראה־לעין. גם עיראקית, גם אשה, גם חכמה — מי צריך יותר?

פינחס גולדשטיין:
מה קרה לו?

פינחס, השמע קול!

לאן נעלם **פינחס גולדשטיין**, הח"כ חובב הספורט והתיקשורת? מזה כמה שבועות אין קוראים בעיתונים מה קרה לפינחס, מה הוא אכל, מה הוא שתה, מה הוא אמר!

חזור אלינו, פינחס! אנחנו מתגע־געים אליך. העם רוצה פינחס!

יצחק מודעי:
שתיקה שווה זהב

הוא כוכב המושב, על כך אין ויכוח. הוא הכוכב הבלתי־מעורער — יש הטוענים שדרווקא כן — של כל פורום שאליו ייקלע.

על כישוריו השכלתניים אין ויכוח. חרף האגדות המהלכות אודות מיזגו האיום ונורא, הוא יודע להיות מקסים, איש־חברה נעים־הליכות.

פעם, כשעוד היה שר־האוצר הכל־יכול, זימן אותי אליו בשעת בוקר מוקדמת ביותר. משהגעתי, בעיניים חצי־עצומות, הוא מייד נידב לי את ספל־הקפה שממנו לגם, בטרם יגיע הקפה שלי. בחוץ התארך תור הממ־תינים, כאילו היתה זאת מרפאת־שיניים, ואילו אנו שקענו בשיחה מרתקת, שבה תיאר את חוויותיו בצבא, כיצד למד לאפר, חוויותיו מעולם הקוסמטיקה — עולם ומלואו.

הוא איש־שיחה יוצא־דופן. כמה משיחותיו עם עיתונאים ושמם "קהל ביתי" עשו להם כנפיים, וגרמו לכך שיצטרך לנטוש שני תפקידים יוק־רתיים תוך פרק־זמן קצר.

מודעי מודע לבעיית־הבעיות שלו. לאחרונה הסכמנו על כך שיתארח במדור חשבון נפש בהעולם הזה. משהסברתי לו שעליו לגזור על עצמו שתיקה קצרה לשם־כך, הביט בי מודעי בכובד־ראש ושאל מהורהר: "כמה זמן עליי לשתוק?"

"חמישה־שישה שבועות," עניתי.

מודעי הסתכל בי בחוסר־אמון, בתי־מהון מוחלט.

בינתיים, בראשונה מחוץ לממשלה אחרי תשע שנים רצופות, הוא מכין את גייסותיו במיפלגה, כיאה לסגן־אלוף במיל', עושה דיאטה ועושה חישובים מחישובים שונים, כיצד יחזור למיש־רד־האוצר בעוד תישעה שבועות, עם מימושה של הרוטציה. במנבאי הש־חורות הוא תוקע מבט רצחני ופולט:

היועצים האלה

יועצים, עוזרים ומזכירות הם, מטבע הגדרתם, מישגיים לשרים ולחברי־הכנסת. עם זאת, נדמה לעיתים — על פי הרעש והמרבולות שהם מעוררים — שהם־הם המושכים בחוטים קצרים את המריונטות שמשום־מה שמורים להם מקומות־ישיבה במליאת־הכנסת, ובכלל מסובבים את כולם סביב אצבעם הפעילה. כל זה — לעיתים מזומנות — עד לנפילת העוזר והבוס גם יחד.

היועץ לענייני תיקשורת:
„את מדברת עם מיקצוען!"

הוא לא בלונדי ואין לו עיניים כחולות, אבל הוא בטוח שהוא התשובה הישראלית לרוברט רדפורד.

הלשונות הרעות — ואלה נעשות מושחזות במיוחד כשמדובר בענייני — מלעיזות כי הוא מדבר רק עם הצמרת שבצמרת שבתיקשורת. אישיות הנכללת בהגדרה גמישה זו וגם במין הנשי, זוכה בביטויים כמו: „מותק, יקירתי, אני אוהב אותך?" גם אם הוא מכיר אותה שבועיים בדיוק.

לא זה בלבד, אלא שהבוס הגדול שלו „גם אוהב אותך, כי אני אוהב אותך?" בסדר זה, לא בסדר הפוך.

זה, אגב, לא יפריע לו לאמר, שניה אחר־כך, לעיתונאית שניה שאינו סובל את הראשונה. „מה פיתאום?" אין זה מפריע לו גם במיוחד לשבת שוב עם הראשונה ולהורות להוריע לעיתונאים אחרים שהוא אצל הבוס הגדול.

אחרי זה, כשהעיתונאית מתקשרת ונענית שהוא אצל הבוס הגדול — עולה סומק עז בפניה, לא בפניו.

במישרדו, ובקרב התיקשורת, אין משתגעים אחריו. הבוס שלו — דווקא כן, או שכך נהוג לחשוב, או שכך הוא נוהג לחשוב. גם מי שיבקש להחמיא לו, יתקשה בכך, כי הוא עצמו יקדים אותו. מישפטים כגון „את מדברת עם מיקצוען!" שגורים בלכסיקון היומיומי שלו.

את הביקורת עליו הוא מייחס אך ורק לקינאה. ומדוע מקנאים בו? מפני שהוא מפורסם: הוא מתראיין, מדליף את שמו „שלא לציטוט", מצטלם.

נכון, גם הבוס שלו נראה, לעיתים, מחייך לצידו.

הגישה שלו היא ש„אצלי הכל בסדר!" חוץ מזה הוא בחור נחמד.

עוזר־השר:
„השר הקטן"

קוראים לו „(שם השר שאותו הוא משרת) הקטן!" זאת מפני שהוא מזכיר בכל אחת מתנועותיו את מורו ורבו.

גם הוא, כשרו, שועט קדימה במעלה הקאריירה, מרלג על מדרגות — אין לו זמן. הוא התחייב להיות לראש־ממשלה תוך 15 שנה, נו טוב — 20.

הוא מהיר־מחשבה, מבריק בניתוחיו ומתהלך בביטחון עצמי מופגן, וחצי חיוך, הדומה להפליא לזה של השר הגדול שפוך על פניו. גם ההומור שלו דומה להומור הממזרי של הבוס.

בסך־הכל הוא צבר חמוד, „השר הקטן".

השר שלו, אגב, מכנה אותו בשמות אחרים. בתקופה מסויימת קרא לו: „ראש־העיר!" היה זה, כשעזרו הנמרץ התמודד ברעש גדול על ראשות המועצה במקום שבו הוא מתגורר. ליתר דיוק, המקום שמישפחתו מתגוררת בו. הוא צמוד לשר, נקודה. מסע־הבחירות הסתיים בקול ענות חלושה. בשקט־בשקט נודע, אחר־כך, שנבחר ראש מועצה אחר.

לא נעים. גם לא נורא — „השר הקטן" ממשיך לדהור לצידו של השר הגדול, והוא יגיע רחוק. לא בטוח לאן, אבל רחוק ומהר.

מתחת למעטה השחצני הוא אדם יסודי ביותר. בין ריצה לריצה, הוא הספיק לערוך מחקר היסטורי מעמיק — סקופ בתחום הזה. הוא אפילו חולם בקול על הוצאת ספר על־כך. רוב החומר כבר ערוך, אבל הריצות, המניפולציות, ההדלפות, הבחישות. זה קוסם לו יותר, והוא יגיע. סמכו עליו.

מזכירת־הסיעה:
„הסיעה זה אני!"

„הסיעה זה אניי" על כך אין בכלל ויכוח. חברי־כנסת — נו טוב, שיהיו. הרי צריך שיהיה את מי לנהל, לארגן.

מהעיתונאים אינם מתפעלים. הם סתם מיטרד. ועיתונאיות — הס מלהזכיר.

היא חולפת במיסדרונות הכנסת בארשת עסוקה־חשובה. לבושה לפי הצעקה האחרונה של האופנה, תסרוקת מודרנית, גיל לא־ידוע. מרחבי־הכנסת — בימה לרגליה, וכל הנוכחים — קהל.

בתום צעדה, שבמהלכה היא משגרת פקודות לחברי־כנסת שנתפסו בקלקלתם („תיכנס למליאה!") היא ממתיקה סוד עם כמה מאושרים, ומחליפה מבטים עם זוכים אחרים. היא צוננת בחן ליד שולחן עמוס בחברותיה, ואז מתחיל האקשן האמיתי. כאן רגים בכל, שעות על גבי שעות.

היא גם משמשת נושא לרכילות עסיסית. מחיר התהילה.

עובדה זו אינה מפריעה לה לרכל על אחרים. לה מותר. אחרי הכל, היא מזכירת־הסיעה!